

Índex:

- 1. Omplir un buit**
- 2. La família d'un jove associatiu**
- 3. Polític de progrés i nacionalista**
- 4. L'Alcalde d'ERC (I)**
- 5. Retingut a bord : "l'Uruguai"**
- 6. L'Alcalde d'ERC (II)**
- 7. Alçament, subversió i guerra**
- 8. L'Home de Pau**

1. Omplir un buit

Hi ha personatges del nostre passat que han estat injustament oblidats . Per exemple, Josep Gibert i Pascual que arribaria a ser alcalde del Prat de Llobregat. Un oblit que avui comencem a reparar. El seu treball per la pau i el bé no pot continuar ofuscat

L'alcalde Josep Gibert i Pascual (1934/36) és un personatge molt desconegut. Només ens en sabrien dir petites referències els més vells o les persones més arrelades a la història del municipi. No hi ha res al Prat de Llobregat que ens el recordi. Calia omplir aquest buit.

Entrevistes, documentació diversa i premsa de l'època m'ha permès oferir-vos la següent recerca històrica que ha estat laboriosa i que ens permetrà conèixer millor aquest home i la seva circumstància com una mena de flaix que ajudarà a il·luminar la foscor de la Història local.

2. La família d'un jove associatiu

Josep Gibert va néixer el 1894 en el si d'una família modesta i creient. Aviat aquest infant, i la seva germana Antonieta que nasqué un any després, va quedar orfe de pare (originari de Vilafranca del Penedès). Aquesta adversitat no aturaria l'esforç de la mare, Madrona Pascual Vidal (nascuda en 1870), per oferir la millor educació possible als fills. Josep va ser escolaritzat al Prat, probablement amb el mestre Joan Cirera Pons. No s'aplicava del tot, algunes campanes les passava a la bassa del Fondo d'en Peixo.

Josep començà a treballar aviat com a paleta; un accident l'apartaria. Aprofità la llarga convalescència d'adolescent per llegir i instruir-se. Va treballar de barber, amb un cosí. Va comprar una bicicleta. Anava amb amics a Castelldefels a estudiar ocasionalment.

Aviat s'encarregaria del graner (comerç de grans) de la mare al carrer Ferran Puig. Les visites a llotges de gra li desvetllaria l'esperit comercial.

No trigaria en aparèixer l'esperit associatiu i cultural del nostre home .La Mancomunitat de Catalunya, presidida per Josep Puig i Cadafalch, va donar suport a la campanya autonomista (1918). Josep Gibert i molts altres nois de la seva generació s'acostaren a la Joventut Nacionalista del Prat que s'organitzava dins del Centre Autonomista(creat el 1919) d'idees progressistes, republicanes i nacionalista que publicava la revista "El Ressò". Gibert arribaria a ser secretari del Centre Autonomista (1921). La dictadura de Primo de Rivera acabaria amb els autonomistes(1924) i molts dels seus socis, entre ells Josep Gibert, impulsaren posteriorment la societat recreativa Rubricatus(1924-25) de la qual el nostre protagonista fou sots-president.

A principis de la dècada dels anys 20, l'alt, ben plantat i elegant Josep Gibert (tot un *gentleman*) va fer núpcies amb Trinitat Dalit Bartra (nascuda 1896) i fruit d'aquest matrimoni van ser Domingo (1924) , Montserrat (1928) i Joan (1931). El cap de família va dedicar-se professionalment a la feina de pagès i d'exportador de productes agrícoles, sobretot, carxofes i diferents varietats d'enciams (llarg, francès, escaroler, holandès, etc). D'aquesta activitat comercial va conèixer i relacionar-se amb comerciants estrangers, bàsicament francesos i alemanys. L'esposa, que venia de Can Bonic, es dedicaria a les feines de la llar.

3. Polític de progrés i nacionalista

En fundar-se l'Esquerra Republicana de Catalunya (1931), Josep Gibert i altres republicans convençuts van afiliar-s'hi. Gibert va concórrer a les eleccions municipals del 12 d'abril de 1931 que seguia la Llei electoral de 1877 de llistes obertes. Fou un dels més votats i va participar en la Proclamació de la República Catalana al Prat.

Com a regidor va inscriure's a les comissions municipals de Foment, Mercats, Instrucció Pública i Assumptes Socials. Josep Gibert va ser nomenat també aquell 1931 Síndic del Canal de la Dreta del Llobregat. En renunciar a l'alcaldia el primer alcalde republicà, el metge Josep Pujol i Capçada l'agost de 1931, Gibert va voler optar a ser escollit primer tinent d'Alcalde però només obtingué el suport de dos regidors.

De l'etapa com a regidor, Gibert va presidir l'entitat Casal Català (1932) i com a tal demanà que l'ajuntament organitzés festejos populars amb motiu de la Festa Major de la població justificant-ho perquè aquella era la primera Festa Major que Catalunya fruïa de les llibertats que l'Estatut d'Autonomia disposava. La idea fou desestimada per la manca de temps material.

La primera prioritat era la construcció d'un edifici escolar. Tot el consistori republicà en ple i les persones més representatives de la societat civil pratenca (mestres, jutge i fiscal, metges, farmacèutic, veterinari i presidents d'entitats) van decidir emplaçar-lo al Fondo d'en Peixo amb un total de 12 aules. S'aprovà el dijous com a dia autoritzat per la venta ambulants.

Defensà la Reforma Agrària i ,concretament, la Llei de Contractes de Conreu. Aprovada pel Parlament, aquesta Llei regulava els arrendaments agrícoles i facilitava que els arrendataris poguessin comprar la terra que haguessin treballat més de 18 anys a un preu raonable i fixat pel govern. Gibert, entre altres regidors, s'oposà a l'acord de l'ajuntament d'excloure el municipi del Prat de Llobregat de la Llei de Reforma Agrària per ser de conreu perfecte la generalitat de les terres. Els opositors sostenien que aquella decisió consistorial era a instància de les grans propietats de finques rústiques i que perjudicava els interessos morals i materials dels nombrosos arrendataris pratencs.

Redactà amb altres regidors (Guilera, Casanovas, Quevedo, Sallés, Xirinachs i Mata) una moció consistorial en defensa de la pau i l'ordre i de rebuig enèrgic i contundent a la violència de la faistada del 8 de desembre de 1933 que, al Prat de Llobregat, va comportar la mort de dos persones (un anarquista i un guàrdia civil)

4. L'Alcalde d'ERC (I)

El seu tarannà obert i dialogant li va permetre aglutinar i consensuar les diferents sensibilitats de l'esquerra en una única candidatura progressista que ell encapçalaria "*Esquerra Republicana del Prat en coalició d'esquerres*".

Les eleccions municipals de gener de 1934 es presentaven molt disputades perquè el resultat ajustat de les legislatives de novembre de 1933 augurava que la suma de Lliga (1.176 vots) més Radicals de Lerroux (148) superava Esquerra Republicana (1.209) més Coalició d'Esquerres (94). La nova Llei Municipal de Catalunya disposava una majoria(11 regidors) i una minoria (5 regidors) per a les poblacions entre 5 i 10.000 habitants (El Prat tenia 7.569 l'any 1933). La llista electoral tancada "ERC en coalició d'esquerres" va aplegar totes les forces d'esquerra del Prat que eren ERC (Gibert, Vallhonrat, Burgos, Fibla, Gaya i Bruxola), Unió Socialista de Catalunya (Elizalde), Acció Catalana Republicana (Ribas), Unió de Rabassaires (Mas i Pugés) i una fracció d'independents que representava el veterinari Jaume Xirinachs i Mora.

Els comicis del dia 14 de gener de 1934, que van transcórrer sense cap incident, van comportar el triomf d'ERC (1.297 vots) davant la Lliga Catalana (1.232). El triomf d'ERC va haver de superar una campanya d'escrits clandestins de difamació dels homes d'ERC i que incitava als electors i obrers a no votar-la. També se'n va escriure una altra en forma de poema.

El 24 de febrer, el republicà Josep Gibert va ser elegit nou alcalde del Prat de Llobregat. Cap dels regidors del nou plenari municipal s'hi va oposar. En Gibert va obtenir els 11 vots dels membres de la seva candidatura d'ERC mentre els 5 regidors de la Lliga(Rafael Ferrer, Pere Serra, Josep Codina, Esteve Forgas i Joan Mélich) votaren en blanc. El nou alcalde democràtic, Josep Gibert (ERC) va dirigir un breu parlament en el qual va agrair la confiança que li havien dipositat els regidors i va expressar "*el propòsit de treballar activament, en unió de tots els companys de consistori, per a la prosperitat de la població*" (1). Foren nomenades 8 comissions municipals (Hisenda, Governació, Foment, Cultura, Treball, Proveïments, Agricultura i Sanitat i assistència social) i els tinents d'alcalde (1r.Vallhonrat, 2n. Elizalde i 3r. Ribas).

Per primera vegada en la història del nostre ajuntament, d'acord la normativa vigent (Llei Municipal de Catalunya) i la proposta de l'alcalde Gibert, s'acordà obrir els tràmits per regir-se pel sistema de Comissió de Govern que la formarien l'alcalde Gibert i els regidors Vallhonrat, Burgos, Ribas i Bruxola. L'alcalde va oferir un representant a la Lliga, proposta que no van voler acceptar.

La commemoració del 14 d'abril va ressaltar per la celebració de festejos escolars, sardanes i pel lliurament que l'ajuntament, presidit per Gibert, va fer d'una senyera catalana al comandament local de la guàrdia civil, sergent Moisés Hernández, a fi que les 4 barres onegessin en la caserna del Prat.

Tot i l'oposició dels homes de la Lliga, a proposta del regidor Xirinachs s'acordà que l'ajuntament patrocinés uns Jocs Florals que van celebrar-se a la Festa Major de 1934 al teatre del Centre Artesà, sota la presidència del conseller de Cultura de la Generalitat Ventura Gassol i de l'alcalde Gibert. La Flor Natural dels jocs, que no se'n celebraven desde 1921, se la va endur la poesia d'amor "L'engleseta trista". Aquella Festa Major de 1934 van causar sensació els balls de l'Artesà a càrrec de les orquestres Demon's Jazz i Els Fatxendes de Sabadell.

El nou consistori republicà va il·lusionar, almenys és el que es desprèn del reportatge que el setmanari barceloní "La Rambla" va publicar el 2 d'abril de 1934: *" Tenim un Ajuntament netament esquerrà i format per elements joves i enèrgics, estem convençuts que emprendre la resolució d'aquestes problemes i altres de vital importància, com són el Grup Escolar municipal i els jardins i camps d'esbarjo annexos, per la construcció dels quals ja té adquirits els terrenys que han de convertir el Prat en una població de primer ordre, que per la seva situació i riquesa hi té dret "* (2).

5. Retingut a bord : " L'URUGUAI "

Els Fets d'octubre van desdibuixar aquest projecte municipal engrescador. L'alcalde no va proclamar la República catalana ni va haver cap alteració de l'ordre públic ni cap fet violent al Prat de Llobregat. És més, l'alcalde va presidir un ple municipal el 19 d'octubre normalment que tractà de la telegrafia i l'arranjament de carrers. No obstant això, 15 dies després dels fets del 6 i 7 d'octubre el consistori republicà va ser suspès i substituït per l'autoritat militar, comandant d'aviació Felip Díaz Sandino. L'alcalde Gibert i els regidors Bruxola i Burgos van ser detinguts i portats al vaixell Uruguai, ple de detinguts polítics d'esquerra. Foren privades de llibertat 12 persones del Prat, pendents de judici que no es celebrà mai perquè la causa fou sobreseïda. Provablement, una delació els acusava d'una reunió de caire polític dins l'estat de guerra que s'havia decretat a Catalunya i que suspenia l'estatut d'Autonomia i drets constitucionals com el de reunió. Pels març de 1935, tots el retinguts ja havien estat alliberats. Josep Gibert va romandre a l'estranger, França i Alemanya.

Sobre el seu captivi abordo del vaixell Uruguai, en Josep Gibert exposà en una carta manuscrita (3 desembre 1934) : *"Efectivament, és un digníssim recolliment per aquells qui com jo i tots els demás companys de causa hi som per l'amor al nostre estimat poble i per Catalunya. Quan siguem alliberats que tard o d'hora arribarà, no tindrem d'abaixar el cap davant de ningú; al contrari. Prompte farà 40 dies que sóc pres i si no*

fos per la temporada d'enciam que tinc a sobre encara voldria que fos més llarg el meu captivi perquè crec que res tant aglutinant existeix per enfortir l'esperit i ampliar les conviccions " (3).

6.- L'Alcalde d'ERC (II)

El triomf electoral del Front d'Esquerres de Catalunya a les legislatives de febrer de 1936 va permetre l'amnistia i declarar anticonstitucional la llei de 2 de gener de 1935 que suspenia l'Estatut de Catalunya. Els ajuntaments que havien estat suspesos l'octubre del 1934 van recuperar les seves funcions.

Josep Gibert va venir de l'estranger amb un avió a principis de març de 1936. En arribar a l'aeroport del Prat, més de 100 persones l'esperaven entre familiars i amics. Una gran rebuda. Tot un liderat. Havia acabat el desterrament, els mesos d'exili. La sessió plenària de l'ajuntament del dia 5 de març de 1936 va comptar amb una nombrosa presència de públic que va omplir la sala consistorial. Reinvestit d'alcalde, Josep Gibert va fer ús de la paraula per recordar els fets passats que van deixar la seqüela de la seva detenció i la dels regidors Burgos i Bruxola i altres persones del Prat.. En Gibert va prometre continuar sense cap mena de desmai el programa que havia començat el 1934 després de guanyar les municipals de 1934 i va lamentar l'absència de la Lliga Catalana, alhora que la va convidar a col·laborar pel bé del poble. La resposta del públic que omplia la sala va ser una calorosa salva d'aplaudiments.

L'alcalde Gibert de brillant oratòria va ordenar fer una auditoria dels deutes i l'import dels drets pendents de cobrament. Els majors deutors a l'ajuntament eren els hereus d'en Pere Flaquer i La Papelera Española. També es confeccionà una relació estadística dels veïns amb malalties infeccioses(tuberculosi) i dels despatxos de llet (n'eren 30).

S'establí circulació única de vehicles pels carrers Ferran Puig (pujada) i Jaume Casanovas (baixada).

Els festeigs commemoratius del 14 d'abril de 1936 van lluir notablement.

“Un dels números de les festes que ha resultat més simpàtic ha estat el repartiment de berenars als nois de totes les escoles públiques i privades en el qual acte l'alcalde Sr. Gibert adreçà un patriòtic i vibrant parlamenten el què recomanà als senyors mestres i mestresses assistents a l'acte que fessin bons ciutadans dels seus deixebles que els estimessin a estimar Catalunya i a la República amb tanta intensitat que no sols els tinguessin aquests amors clavats al cor sinó que els manifestessin amb valentia i que així, quan fossin grans, en celebrar-se aquesta festa, no faltessin els domassos en cap balcó ni les banderes en cap pal.

Els senyors comandant i oficials del camp d'Aviació i els senyors oficials de la Guàrdia Civil i Carrabiners oferiren el seu respecte a la primera autoritat local i mostraren la seva adhesió a la República amb llur presència afegiren lluïment a algun dels actes celebrats (4).

Fou un ferm impulsor de la creació d'un camp de futbol municipal i altres esports en el Fondo d'en Peixo. El maig de 1936, l'alcalde laic Gibert va delegar amb el regidor Ignasi Ribas la inauguració de la pista municipal de Bàsquet del Fondo d'en Peixo, de taulers de fusta i sòl de terra. La primera pista municipal de bàsquet pretenia popularitzar aquest esport i emancipar-lo de la tutela parroquial.

L'alcalde Josep Gibert va presentar una moció a la sessió plenària de l'ajuntament (7 maig 1936) que aprovada per unanimitat demanava la definitiva instal·lació de l'Aeroport internacional de Barcelona en el terme del Prat de Llobregat i que instava al diputat d'ERC Josep Tomàs i Piera a defensar-la. Els representants de l'Estat, Generalitat i ajuntament de Barcelona van aprovar definitivament l'emplaçament de l'Aeroport de la capital catalana al Prat de Llobregat.

El 2 de juny del 1936 s'inauguraria la línia aèria regular Barcelona París Londres. En representació del nostre municipi hi assistiren l'alcalde Gibert i el regidor Bruxola; així com també anaren el dia 13 de juny a la cerimònia militar de lliurament d'una bandera republicana a la 3a. l'esquadra aèria, la seu central de la qual estava al camp de la Volateria.

Tot i que la Gestores Municipals del Bienni Negre havien tergiversat el consens de situar el primer grup escolar al Fondo d'en Peixo pel solar cruïlla Maurici Vilomara / Joan Maragall anomenat Pompeu Fabra (ara dit col·legi Joan Maragall), l'ajuntament presidit per Josep Gibert se'n adonà que l'escola en construcció no podria absorbir tota la demanda escolar pratenca. Gibert, que havia iniciat en 1934 els tràmits legals per construir la primera escola al Fondo d'en Peixo, va decidir revitalitzar l'expedient de l'escola del Fondo d'en Peixo que estava paralytitzat al Ministerio de Instrucción Pública i Belles Arts de Madrid. A finals d'abril de 1934, una comissió de l'ajuntament (alcalde Gibert, els regidors Ribas i Torrens i l'arquitecte Moragas) anaren a la capital espanyola amb un cotxe Ford. S'entrevistaren amb el ministre Domingo i caps tècnics del ministeri que van acceptar desbloquejar el projecte i subvencionar-lo. L'escola del Fondo d'en Peixo s'hagués dit Francesc Macià (12 aules, biblioteca, sala d'inspecció mèdica i vestuaris amb dutxes) però la guerra aturaria les obres d'aquella construcció escolar.

Aquest bell projecte republicà seria recuperat, a la Festa Major de 1961. S'inaugurà l'escola del Fondo d'en Peixo amb una audició de sardanes.

La importància urbanística del Fondo d'en Peixo era tanta pels republicans que van pensar en comprar els terrenys més propers a la via del tren per fer-hi una piscina pública i un frontó. L'any 1972 l'ajuntament del Prat recuperaria la idea republicana d'una piscina al Fondo d'en Peixo.

També el bell projecte dels republicans de bastir una caseta-biblioteca als jardins del primer parc del poble del Prat va ser una realitat el dia de sant Pere de 1968. Tot un reguitzell de projectes municipals d'origen republicà que van ser aprofitats en els anys seixanta per fer-los realitat. La població del Prat havia perdut, doncs, 30 anys per fer realitat aquells serveis ideats pels republicans.

La dona va guanyant implantació social, surt tímidament del reclos àmbit domèstic. Tot i els detractors, noies joves es llencen a la pràctica de l'esport que l'ajuntament republicà

les defensarà. Sobresortiren en l'atletisme, Carme Pèrez, Pepita Wunderlich i Rosa Bruxola que guanyaria el campionat de Catalunya en salt de longitud (juny 1936).

El Prat comptava amb terres agrícoles de regadiu que produïen verdures, fruites, farratges i cereals. Necessitaven molta mà d'obra, jornalers. Molts dels quals qüestionaven la funció dels caps de colla, intermediaris entre l'oferta i la demanda de mà d'obra al camp. Els caps de colla destinaven els jornalers entre els pagesos que n'hi havien sol·licitat. Converses entre els sindicats de jornalers i el municipi van acordar crear la Borsa de Treball Agrícola. Van haver-hi discussions pel control d'aquesta entitat. L'ajuntament treballava en la confecció d'un cens de jornalers agrícoles i d'un altre dels caps de colla. Aquella Oficina de Col·locació d'Obres del Camp va provocar molta polèmica, sobretot pels jornalers temporers que no tenien prioritat. La donava als jornalers empadronats al Prat aglutinats en sindicats de jornalers, el més important dels quals era Unió de Jornalers (presidit per Josep Burgos). El juny de 1936 entrà en vigor la contractació a través de la Borsa de Treball que comptaria uns inspectors.

7. Alçament, subversió i guerra

L'aixecament de diverses casernes militars i la irrupció dels anarquistes armats al carrer va iniciar una llarga anormalitat civil a partir del 19 de juliol de 1936. L'endemà, dilluns dia 20, uns envalentits armats van procedir a cremar l'església i les dependències parroquials. L'alcalde Gibert intentà frenar-los sense èxit. També ho intentaria el que havia sigut primer alcalde republicà Josep Pujol i Capçada que fou amenaçat també de mort.

Durant aquells crítics i subversius moments, l'alcalde laic Josep Gibert va establir guàrdia permanent de regidors i funcionaris a la Casa de la Vila. Li feren costat els membres de la Comissió Municipal de Govern Vallhonrat, Ribas i Bruxola. També va suspendre els permisos de vacances dels funcionaris que s'havien d'incorporar immediatament.

D'acord disposicions superiors, el 21 de juliol es constituí el Comitè Local de les Milícies Antifeixistes (UGT, ERC, Estat Català, Unió de Rabassaires, FAI, CNT, Partit Socialista Obrer, Joventuts Socialistes Unificades i Joventuts d'Esquerra d'Estat Català) que s'encarregava de normalitzar, avituallar, vigilar i defensar la població. Atribucions que superaven les que eren estrictament municipals. Els escamots anarquistes, envalentits i armats, aviat es feren amb el control de tot. Imposaren la col·lectivització dels mitjans de producció (fàbriques, comerç, transport i camp). Els excessos d'incontrolats o bé les accions de les patrulles de control van atemorir la població. Sovintejaren confiscacions, detencions i execucions. Milicians anarquistes i comunistes requisaren i ocuparen locals; el col·legi de les Germanes Carmelites els anarquistes, la Torre Muntades els comunistes del PSU, la torre de la Seda, propera a l'estació, les Joventuts Llibertàries.

Les últimes sessions consistorials presidides per l'alcalde Gibert no van tenir més relleu que servir al municipi i a la legalitat republicana. Autoritzà la jubilació dels empleats municipals que els hi corresponia. Es fixà el jornal del retiro en 6 ptes. diàries (serè o agutzil). El Comitè Local de Milícies Antifeixistes ho havia proposat..

El consistori, minimitzat per la força dels armats i les desagradables circumstàncies, acordà, per unanimitat, enderrocar i retirar les runes parroquials incendiades que amenaçaven la seguretat personal i ajudarien a mitigar l'atur obrer i alhora es va demanar a la Generalitat la cessió dels terrenys.

De les últimes accions com alcalde del Prat, Josep Gibert(ERC) aconseguiria ajuntar els dos clubs de futbol que hi havia, l'Internacional i el Prat. Rivalitat irreconciliable que nasqué durant la Junes Gestores que oferiren el camp del Fondo d'en Peixo en exclusiva al Prat. De la fusió sorgí el Club Esportiu Popular del Prat (setembre 1936) que agermanaria els colors blau i blanc (C.E. Inter i C.D. Prat) i que encara lluu l'actual Associació Esportiva Prat.

En crear la Generalitat un govern de concentració amb presència de la CNT(setembre 1936) , aquest dictà substituir els consistoris creats amb els resultats electorals del 1934 per uns altres de composició similar al Comitè Local de Milícies Antifeixistes que d'aquesta manera serien suprimits. El nou consistori pratenc el presidí Luís Serra i Giribert (PSU). Els representants d'ERC al nou plenari (que estarien en minoria) no havien format part en la candidatura que encapçalà el 1934 Josep Gibert. Només Joan Bruxola i Frederic Cruelles van prosseguir a l'ajuntament. Tot indicaria que el casal d'ERC va elegir 7 membres pel nou consistori. Posat a votació, Bruxola va rebre 38 suports, Nadal 33, Reixach 29, Cols 23, Cherta 22, Cruelles 18 i Aragó 17. Per tant, Josep Gibert va quedar relegat del nou consistori.

8. L'Home de Pau.

Trist i abatut pels aconteixements, en Josep Gibert deixava l'activitat pública. Era principis d'octubre de 1936. ERC va patir un notori esmicolament en diverses sensibilitats, al contrari que altres formacions, polítiques o sindicals, que van consolidar-se amb la guerra.

Fóra de cap protagonisme polític, en Josep Gibert va romandre visquent al Prat. Però, la situació no era segura. Pensava en la formació dels seus fills. Els seus contactes professionals van permetre traslladar els seus 3 fills a França, tot i que van trigar en trobar un lloc estable. Mesos més tard, ell i la seva dona s'ajuntarien amb els fills. Finalment, la família s'establí a Perpinyà. Des d'aquesta ciutat nord-catalana, en acabar la guerra, Gibert ajudà molts exiliats pratencs, alguns fins i tot van ser acollits a casa seva.

En haver passat la repressió més dura de la immediata postguerra, Josep Gibert va temptejar de tornar. Primer, envià els seus fills a casa a finals dels quaranta.

Segur de no ser detingut i amb la consciència tranquil·la de no haver fet cap acte violent ni recriminable, Gibert i la seva muller van anar i venir fins que finalment s'establiren de nou al Prat de Llobregat. La família Gibert tornava a viure al pratenc carrer Ferran Puig. Eren un temps molt diferents al de la República i també molt difícils per a la població.

L'esperit emprenedor i de treball va portar Gibert a comprar anys després terres agrícoles i una casa de pagès. A la masia anomenada Cal Macarroni, el 1952, a l'edat de 58 anys, Josep Gibert i Pascual, el nostre *gentleman* protagonista de la conferència, moria en el

seu estimat i afligit poble natal del Prat de Llobregat. La mor li arribà el 8 d'agost i fou enterrat cristianament en el cementiri municipal el 10 d'agost de 1952.

NOTES:

1.- Llibre d'Actes Municipals 1934.

2.- La Rambla, 2 abril 1934.

3.- Carta manuscrita d'en Josep Gibert el 3 de desembre de 1934 a bord del vaixell Uruguay que reproduceix EL MOSQUIT REPUBLICÀ, núm. 37 en els relats històrics *Els anys republicans. L'octubre de 1934 (III)*.

4.- “NOTICIARI PRATENC” Festes commemoratives de la proclamació de la República , 19 d'abril 1936.